

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 263.694 van 23 juni 2025
in de zaak A. 238.362/VII-41.910**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 februari 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 282.758 van 9 januari 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.325 van 6 april 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anissa Boujdaimi, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 29 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 september 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 12 oktober 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 9 januari 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op drie argumenten die verzoeker had uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan, dan wel het gebrek hieraan.

Ten eerste heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat er onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft daartoe verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022,

waarin wordt opgeroepen voorlopig geen beslissingen te nemen in asioldossiers waarin niet kan worden vastgesteld of de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, omwille van het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan. Verder heeft verzoeker zich gesteund op de kritische analyse van vzw Nansen en besloten dat een bijzonder hoge bewijslast rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen. Er moet immers meer gewicht worden toegekend aan de richtlijnen van de UNHCR dan aan de door de verwerende partij gebruikte COI. Verzoeker heeft in zijn aanvullende nota nog gewezen op een rapport van vzw Nansen waaruit blijkt dat er nog geen terugkeerders uit Europa zijn, zodat er ook geen informatie is over de risico's bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is volgens verzoeker niet ingegaan op deze kritiek doch steunt zich uitsluitend op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot het bestreden arrest te komen. Niettegenstaande de vaststelling in het bestreden arrest dat de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) erkennen dat het verzamelen van informatie over Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban gepaard gaat met verschillende uitdagingen, wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met de nota van de UNHCR, doch enkel met de bronnen van het EUAA. Ondanks de moeilijkheden bij de informatiegaring, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voldoende informatie beschikbaar is om te kunnen besluiten dat het veilig genoeg is voor verzoeker om terug te keren. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met zijn kritiek, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook niet in op de door verzoeker bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de UNHCR in november 2022 zijn standpunt van februari 2022 heeft bevestigd.

Een tweede volgens verzoeker onbeantwoord gebleven argument betreft verzoekers zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters om het risico op vervolging te beoordelen voor uit het

Westen terugkerende Afghanen. Het bestreden arrest houdt geen rekening met deze kritieken en legt ook niet uit waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Nochtans acht verzoeker de kans reëel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, indien hij verzoekers kritiek in aanmerking had genomen, een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling zou hebben gegeven aan de parameters van het EUAA. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou dan concluderen dat het risico op vervolging voor verzoeker te groot is, hetzij vaststellen dat er onvoldoende actuele informatie beschikbaar is om op basis van de parameters van het EUAA te kunnen oordelen of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

Ten derde is verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid ingegaan op het feit dat vanuit Europa terugkerende verwesterde Afghanen gevaar lopen te worden geviséerd door de taliban. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de aanwezige informatie niet dat de negatieve perceptie van terugkeerders op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging, doch zijn er individuele kenmerken nodig die verzoeker niet heeft. Verzoeker stelt dat daarmee een verkeerde voorstelling wordt gemaakt van hetgeen hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd en de informatie waarop hij zich heeft beroepen. Verzoeker wijst er in een eerste punt op dat het risico voor de onderscheiden groepen van terugkeerders erg verschilt en dat de objectieve landeninformatie die hij aanvoerde betrekking heeft op afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa en net om die reden een doelwit van vervolging vormen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker wijst in een tweede punt erop dat de Raad beide risicocategorieën alleszins door elkaar haalt door te laten uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. De gehanteerde maatstaf van “persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering.

Toegeschreven verwestering uit zich dus niet zozeer door gedragingen of kenmerken, laat staan onveranderlijke, maar is het gevolg van het vertrek naar een westers land op zich. De vraag is bijgevolg of verzoeker identificeerbaar is als iemand die terugkomt uit het Westen als afgewezen asielzoeker of niet, en of daar een risico uit voortvloeit. Verzoeker heeft erop gewezen dat voor dit risico de vraag niet doorslaggevend is of hij effectief ingrijpend is veranderd, maar enkel of hij naar Europa is gevlucht. Verzoeker stelt dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa het risico loopt om als politiek-religieuze verrader te worden beschouwd, niet dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa als dusdanig zal worden beschouwd. Het gaat dus om een risico. Verzoeker heeft ook laten gelden dat een dergelijke terugkeerder als politiek-religieuze verrader kan worden aanzien omwille van zijn vlucht naar Europa, niet omwille van persoonlijke uiterst moeilijk te veranderen of te verhullen kenmerken. Ook daar legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder rechtvaardiging de lat hoger. Verzoeker is het dan ook niet eens met de beoordeling dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat het loutere feit te zijn gevlucht uit Afghanistan en om bescherming te hebben gevraagd in Europa, kan volstaan opdat hem politiek-religieus verraad (verwestering) zou worden toegeschreven. Hij heeft in zijn beroepschrift op het exacte risico gewezen en zijn stelling onderbouwd met wetenschappelijk onderzoek en landeninformatie, waarvan de asielinstanties niet aantonen dat ze niet zou kloppen, niet van toepassing zou zijn dan wel niet correct geciteerd of geïnterpreteerd zou zijn door verzoeker. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift ook een anonieme bron bekritiseerd omdat ze anoniem is, niet verduidelijkt op welke gegevens haar subjectieve indruk berust, noch of deze indruk ook betrekking heeft op mensen die niet naar Europa zijn gegaan om er internationale bescherming te vragen, dan wel enkel op deze laatste groep. Verzoeker wijst in een derde punt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbijgaat dat hij wel degelijk als terugkeerder identificeerbaar is en dat te verwachten valt dat het binnen de mogelijkheden van de taliban valt om deze duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep van terugkeerders of een deel ervan te ondervragen. Verzoeker acht de stelling in het bestreden arrest dat de taliban niet over de nodige infrastructuur zou beschikken om identificatie en controle uit te voeren, onredelijk

en alleszins niet onderbouwd. Het bestreden arrest is ook tegenstrijdig gemotiveerd waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds de taliban niet in staat acht terugkeerders op te sporen en te controleren en anderzijds informatie toevoegt waaruit zou blijken dat de taliban door hun lokale aanwezigheid heel goed weten wie terugkeert en wie niet. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift aangevoerd dat de taliban de grenzen scherp bewaken en dat hij bij terugkeer in het oog zal springen en vatbaar zal zijn voor ondervraging en foltering. Verzoeker stelt zich in een vierde (genoemd “vijfde”) punt de vraag of “de daden die personen wiens asielaanvraag werd afgewezen in Europa en terugkeren naar Afghanistan riskeren te ondergaan bij terugkeer daden van vervolging uitmaken”. Verzoeker heeft aangegeven dat ongeveer 90% van de terugkeerders reeds voor de machtsovername met geweld werd geconfronteerd en hij heeft verwezen naar informatie van november 2021 van het EUAA waaruit blijkt dat wie als verwesterd wordt beschouwd, kan worden blootgesteld aan daden van vervolging. Wanneer hij bij een terugkeer naar Afghanistan – op de luchthaven, aan een controlepost dan wel bij de lokale taliban in het dorp – zal worden geïdentificeerd als terugkeerder, vreest verzoeker dan ook ondervraagd en mishandeld te worden. Verzoeker besluit dat hij het risico voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming die van Europa terugkeren naar Afghanistan in kaart heeft gebracht en gedocumenteerd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar geen bevredigend en inhoudelijk antwoord op geeft.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden doordat het bestreden arrest een tegenstrijdigheid vertoont betreffende het risico op vervolging voor Afghanen die terugkeren naar Afghanistan nadat zij in het Westen hebben verbleven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt enerzijds dat “uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet [blijkt] dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en dat “niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd” doch dat rekening moet worden gehouden met een aantal

“risicobepalende factoren”, waarna hij anderzijds bemerkt dat “de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is”. Verzoeker vindt deze stellingen onverzoenbaar met elkaar. Indien het onduidelijk is wat er met uit het Westen terugkerende Afghanen gebeurt, dan moet deze onduidelijkheid in twee richtingen gelden. Anders gezegd, kan niet met zekerheid worden gesteld dat (alle of een deel van de) terugkerende Afghanen als verwesterd zullen worden beschouwd omwille van hun verblijf in Europa, noch dat zij niet als verwesterd zullen worden beschouwd.

7. In een derde middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt wel dat de richtlijnen van het EUAA kunnen worden bijgetreden bij de inschatting of een Afghaan het risico loopt om als verwesterd te zullen worden beschouwd, doch de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt niet bereikt met de motivering omtrent de parameters van verzoekers leeftijd en de duur van zijn verblijf in een westers land. Door te stellen “dat de duur van verzoekers verblijf niet van die aard is dat kan worden aangenomen dat hij dermate verankerd is in de westerse samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden”, beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers risico om als verwesterd te worden beschouwd op grond van een verkeerd referentiekader. Door de machtsovername van de taliban zijn de omstandigheden fundamenteel gewijzigd en gelden niet langer de waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid, doch wel de waarden en normen die de taliban hanteert. Verzoeker moet na een verblijf van meer dan twee jaar in Europa terugkeren naar een land waar een repressief regime heerst dat hij nooit heeft gekend en waarmee hij geen enkele affiniteit heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt niet verzoekers specifieke vrees voor vervolging door het talibanregime omwille van zijn toegeschreven verwestering en hij houdt geen rekening met de veranderde omstandigheden, waaronder dat repressieve regime.

8. In een vierde middelonderdeel richt verzoeker tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*) brengt verzoeker in herinnering dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend is veroorzaakt door gedragingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit criterium in het bestreden arrest wel aanvaardt als relevant toetsingscriterium doch er in de loop van zijn analyse bijkomende voorwaarden aan toevoegt.

Verzoeker zet eerst uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te eisen dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid zijn van één specifieke actor, omdat volgens het bestreden arrest “na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, [...] niet [kan] worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”. In het voornoemde arrest van het EHRM is nochtans sprake van “partijen in het conflict” of “derden”, zodat de precaire humanitaire omstandigheden ook kunnen worden veroorzaakt door meerdere actoren. In het bestreden arrest wordt verder geoordeeld dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”. Hierin leest verzoeker een tweede bijkomende vereiste die door het bestreden arrest in strijd met het arrest *Sufi en Elmi* wordt gesteld, met name de vraag of het doel van het handelen of nalaten van de taliban ertoe strekt de humanitaire situatie te doen verslechteren. Nochtans blijkt uit het arrest *Sufi en Elmi* dat de ernstige schade niet uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. Verder kan van

verzoeker niet worden verlangd dat hij aantoonst persoonlijk te worden gevisieerd of te behoren tot een groep van personen die worden gevisieerd door de taliban of een andere actor. Ook dit betreft een bijkomende voorwaarde die in het bestreden arrest wordt opgelegd. Tot slot laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, alsmede de motieven voor het opleggen ervan, buiten beschouwing omdat daarbij geen sprake zou zijn van opzettelijk handelen of nalaten, specifiek gericht tegen de Afghaanse bevolking. Door deze specifieke gerichtheid te vereisen, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker nog een bijkomende voorwaarde op.

Beoordeling

Algemeen

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.1.1 van het bestreden arrest verzoekers standpunt weer in verband met het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en hij somt in de punten 2.1.2, 2.2.1 en 2.2.2 de door de partijen overgelegde stukken op. In punt 2.3.4 van het bestreden arrest beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers standpunt over de voorhanden zijnde informatie als volgt:

“De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.”

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 6.5.2, op grond van “de bijgebrachte landeninformatie”, na wat “de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving [zijn] voor personen met verzoekers risicoprofiel en het handhavingsbeleid ervan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat,

ondanks het feit dat ook de drie recente EUAA-rapporten van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan, uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn noch als zodanig zal worden beschouwd, maar dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er voorts op dat uit de beschikbare actuele landeninformatie evenmin blijkt “dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”, doch dat bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging “rekening [moet] worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in het Westen, en de zichtbaarheid van de persoon”. Op grond van de beschikbare informatie besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat aldus “een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk (blijft)”, waarbij de Raad zich er weliswaar van bewust is “dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49)” en besluit dat “[d]e meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, [...] niet toe[laat] anders te oordelen”. Wat de door verzoeker in zijn beroepschrift ontwikkelde argumenten omtrent zijn beweerd verwestering betreft, stelt de Raad evenwel vast dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal aanzien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico op vervolging loopt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt bij de beoordeling van de situatie in Afghanistan met betrekking tot het risico om als burger slachtoffer te worden van willekeurig geweld nog:

“De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.”

Uit dit alles blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van recentere informatie dan de UNHCR-nota van februari 2022 besluit dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht vereist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierbij antwoordt op ieder afzonderlijk argument van verzoekers kritiek dienaangaande.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de door de partijen bijgebrachte recentere landeninformatie en de inhoud ervan, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de

voorkeur geeft aan het UNHCR-rapport van februari 2022. In dit verband blijkt dat in de “*Country Guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*” van het EUAA, waaraan in het bestreden arrest meermaals wordt gerefereerd, uitdrukkelijk rekening werd gehouden met het UNHCR-rapport van februari 2022. Verzoekers kritiek als zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening hebben gehouden met het UNHCR-rapport van februari 2022, mist dan ook feitelijke grondslag. Het UNHCR-rapport van november 2022 bevestigt enkel het rapport van februari 2022. Om die reden en omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich net beroept op recentere informatie dan die van februari 2022, hoefde hij niet nader te motiveren over het UNHCR-rapport van november 2022. Zoals *supra* reeds aangegeven, vermeldt hij immers dat “[d]e meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht [...] niet toe[laat] anders te besluiten”.

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet ingegaan op zijn zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters voor de beoordeling van het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen.

Met betrekking tot verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met de gebeurtenissen van na 8 december 2021, blijkt, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst naar de door de partijen in het beroepsschrift en hun (aanvullende) nota’s bijgebrachte, meer recente informatie over de situatie in Afghanistan en deze informatie betreft in zijn beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan.

Uit de omstandige analyse in punt 2.3.4 van het bestreden arrest omtrent “de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan”, blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met verzoekers kritieken. Zo wijst hij er, wat de bewegingsvrijheid in Afghanistan betreft, onder meer op “dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto*

taliban-autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes”. De Raad nuanceert dit vervolgens met de vaststelling dat “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.” Omtrent het door verzoeker aangehaalde risico om aan de controleposten in Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat een speciale eenheid werd opgericht om toezicht te houden op de controleposten, dat de taliban in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken en dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar dat er geen duidelijk verband blijkt te zijn met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten doch eerder met hun “oorspronkelijke status”, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen, en dat onduidelijk is in welke mate de taliban de online activiteiten van Afghanen opvolgen en Afghanen weliswaar reeds werden gearresteerd en gedood door de taliban, doch omwille van kritische berichten ten aanzien van de taliban. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde gevolgen van het afwijken van de sociale code, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er onder meer op dat UNAMA weet had “van ten minste 30 gevallen van ‘wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing’, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname”, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert dat “[d]e toepassing van ‘*amr bil-maruf*’ (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met

de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst voorts op de “onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft” en op de aanwezigheid van de taliban op sociale netwerken, en stelt daarbij weliswaar vast dat de taliban reeds Afghanen heeft gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op sociale media doch nuanceert dat het kritische berichten ten aanzien van de taliban betrof. Wat het toezicht van mannelijke familieleden op de vrouwelijke familieleden betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat “een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden”, dat “het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald” en dat “er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen [bestaan]”. De Raad benadrukt dat niet voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen weliswaar met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, doch dat een individuele beoordeling noodzakelijk is. Aldus betreft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling wel degelijk verzoekers bedenkingen omtrent de gebruikte criteria. Hij merkt echter ook op dat de beoordeling of een Afghaan als verwesterd wordt beschouwd, afhankelijk is van individuele elementen, die door de betrokkene dienen te worden aangereikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst daarbij op “verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon”.

Op grond van een analyse van de thans geldende normen in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan, waarbij de diverse door verzoeker aangehaalde criteria aan bod komen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de uitdagingen waarmee verschillende organisaties sinds de machtsovername door de taliban

geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek. Hij oordeelt op grond van de beschikbare informatie dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omdat niet elke terugkerende Afghaan zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen en dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek aldus noodzakelijk blijft.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat de voormelde door hem aangehaalde elementen van kritiek betreft.

12. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders (eerste punt), stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat het loutere feit van gevlucht te zijn uit Afghanistan en in Europa om bescherming te hebben gevraagd kan volstaan opdat aan iemand politiek-religieus verraad (verwestering) toegeschreven zou worden (tweede punt), gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbij dat verzoeker wel degelijk als terugkeerder identificeerbaar is en dat hij aanvoerde dat de taliban de grenzen scherp bewaken en hij bij terugkeer in het oog zal springen en vatbaar zal zijn voor ondervraging en foltering (derde punt) en dat hij bij een terugkeer zal worden geïdentificeerd als terugkeerder en om die reden een risico loopt ondervraagd en mishandeld te worden (vierde punt).

In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de taliban een onderscheid

maken tussen de mannen van Pashtou-afkomst die Afghanistan verlieten om economische redenen, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat, niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, “[e]en anonieme bron met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron [...] geen duidelijk verband [zag] met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Voorts wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er daarbij op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch dat steeds een individueel onderzoek vereist is, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt concreet over verzoekers verwijzing naar zijn leeftijd en verblijfsduur in het Westen:

“Waar verzoeker erop wijst dat hij al meer dan twee jaar op het (Belgische) grondgebied verblijft en een groot deel van zijn leven doorbracht in het Westen, waar hij op jonge leeftijd aankwam, is de Raad van oordeel dat de duur van verzoekers verblijf in het Westen niet van die aard is dat kan worden aangenomen dat hij dermate verankerd is in de westerse samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn vijftiende levensjaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zijn betoog dat een (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Verzoeker toont verder niet aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én vervolgd. De stelling dat zijn culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer, wordt door verzoeker op geen enkele wijze concreet aangetoond. Het argument dat hij afkomstig is uit een ruraal gebied wordt door verzoeker evenmin verder uitgewerkt en is niet van aard voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De argumentatie dat verzoeker niet in staat is om zich aan te passen aan de spelregels van de taliban, dat hij niet in staat is om te beseffen hoe hij zelf anders is dan vroeger en dat hij niet in staat is te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, betreft blote beweringen. Mede gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij hiertoe niet meer in staat zou zijn.”

Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat verzoeker *in concreto* moet aantonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist enkel dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij

daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, doch hij stelt op gemotiveerde wijze vast dat verzoeker geen van beide *in concreto* aantoont. Wat betreft verzoekers betoog dat hij aan de controleposten als een “terugkeerder” uit het Westen zal worden beschouwd en om die reden een risico loopt om ondervraagd en mishandeld te worden, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet uit de beschikbare algemene informatie dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden, dat de focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie en dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden bij deze controleposten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn er ook geen indicaties dat verzoeker in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban, waarbij ook wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De algemene informatie waaruit zou blijken dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag volgens het bestreden arrest, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Uit de voormelde motivering blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker ingeroepen vrees omwille van het verwesterd zijn heeft onderzocht vanuit het oogpunt van zowel een daadwerkelijke als een gepercipieerde of toegeschreven verwestering, doch oordeelt dat verzoeker geen van beide aantoont. Uit de bovenstaande motivering blijkt dat de Raad tevens heeft onderzocht of “het [loutere] vertrek naar het Westen op zich” een risico met zich meebrengt op vervolging dan wel ernstige schade. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook verzoekers asielrelaas in zijn beoordeling betrokken doch ongeloofwaardig bevonden.

Met betrekking tot de mogelijkheden waarover de taliban zouden beschikken om controles uit te oefenen, blijkt geen tegenstrijdigheid in het bestreden arrest tussen de overwegingen dat enerzijds de taliban (in het algemeen) niet over de nodige infrastructuur beschikken om terugkeerders op te sporen en te controleren en anderzijds de taliban door hun plaatselijke aanwezigheid wel weten wie (lokaal) al dan niet is teruggekeerd.

Verzoeker stelt tot slot dat in het bestreden arrest niet wordt ingegaan op de bij zijn beroepschrift gevoegde landeninformatie die aantoont dat in het verleden vanuit het Westen terugkerende Afghanen wel degelijk werden geconfronteerd met vervolging en als afwijkend werden beschouwd. De informatie waaraan verzoeker in zijn beroepschrift refereert (zoals een rapport van “Afghanistan-experte” Friederike Stahlman, de *Country Guidance* van het EUAA van november 2021, een rapport van OSAR, een rapport van AsylOS en een rapport van EASO) dateert van 2021 of vroeger. Het bestreden arrest is echter gesteund op recentere, door beide partijen aangebrachte informatie zoals onder meer de EUAA rapporten van augustus 2022. Met de uitdrukkelijke verwijzing naar die meer recente informatie wordt dan ook impliciet maar duidelijk aangegeven dat deze primeert op de oudere door verzoeker in zijn beroepschrift aangebrachte informatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende daarom niet uitdrukkelijk te motiveren over verzoekers argumenten, geput uit de oudere informatie.

13. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

14. Verzoeker acht de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig wat betreft de analyse van het risico voor Afghanen die vanuit het Westen terugkeren naar hun land.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande eerst dat “uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet [blijkt] dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” doch dit zal afhankelijk zijn van individuele elementen die door de betrokkene moeten worden aangereikt. Hij acht daarom “een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk” waarbij een persoonlijk risico om te worden beschouwd als verwesterd en om die reden te worden vervolgd, *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “neemt [dit] niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds van oordeel is dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het feit van terugkeer uit het Westen voor iedere Afghaan op zich reeds aanleiding zou geven tot vervolging doch dat de individuele en concrete omstandigheden van de betrokkene moeten worden beoordeeld en anderzijds stelt dat beschermingsverzoeken van uit het Westen terugkerende Afghanen met de nodige voorzichtigheid moeten worden behandeld, vormt dit geen tegenstrijdigheid doch een verwijzing naar een voorzichtige houding bij de beoordeling. Verzoeker toont ook wat dat betreft geen tegenstrijdige motieven aan die elkaar zouden opheffen en tot een gebrek aan motivering zouden doen besluiten.

15. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

16. Verzoeker acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de

richtlijnen van het EUAA bijtreedt maar vervolgens onvoldoende ingaat op de parameter van verzoekers leeftijd en verblijfsduur in het Westen.

17. De in punt 12 *supra* geciteerde overwegingen uit het bestreden arrest hebben concreet betrekking op verzoekers leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

Verder blijkt uit de beoordeling van de overige middelonderdelen *supra* dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban in zijn beoordeling betreft, evenals de situatie voor terugkeerders uit Europa en de daaraan verbonden mogelijke gevolgen, waarbij ook verzoekers concrete situatie wordt onderzocht. In het bestreden arrest wordt tevens vastgesteld dat verzoeker verwijst naar algemene landeninformatie doch deze nergens op zijn persoonlijke situatie betreft.

Verzoeker toont in het licht van de voormelde overwegingen in het bestreden arrest geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht met betrekking tot zijn leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

18. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vierde middelonderdeel

19. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

20. Verzoeker betwist niet de stelling in het bestreden arrest dat “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet”.

Volgens verzoeker worden in het bestreden arrest echter ten onrechte de voorwaarden toegevoegd dat het om één enkele specifieke actor moet gaan, dat het doel van het handelen of het nalaten van die actor het verslechteren van de humanitaire situatie moet zijn en dat verzoeker moet aantonen persoonlijk te worden gevisieerd of te behoren tot een groep van gevisieerde personen.

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat bijzonder uitgebreid in op de oorzaken en de omvang van de precare socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Hij besluit daarna:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.”

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand overwegend is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het bestaan van één enkele specifieke actor niet als voorwaarde wordt gesteld. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precare toestand niet is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van “een multidimensionale crisis” benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precare humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

22. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de precare toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die precare toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Net omdat er geen sprake is van een actor, is de navolgende overweging in het bestreden arrest dat “voorts [...] niet

[blijkt] dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen” gericht tegen een motief waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Dit geldt dus zowel voor de taliban als, wat de aan Afghanistan opgelegde sancties betreft, voor de buitenlandse regeringen en internationale organisaties.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M'Bodj* en dat daarin “wordt gesteld dat een precaire socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet”.

23. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

24. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

25. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig juni tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams